

NR. 4. SLUITING VAN ZIEKENHUIS. VORDERING VOORTZETTING BEVOORSCHOTTING VAN SPECIALISTEN TEGEN CESSIE VAN VORDERING KRACHTENS SANERINGSREGELING

In casu is er onvoldoende grondslag om ook na de sluiting van het ziekenhuis de specialisten te bevoorschotten vooruitlopend op een eventuele uitkering uit het Saneringsfonds. Evenmin is er voldoende grondslag om vooruit te lopen op een eventuele schadeplichtigheid van het ziekenhuis, ter zake waarvan een bodemprocedure aanhangig is.

**Scheidsgerecht voor het Nederlandse Ziekenhuiswezen
(prof. mr. T.A.W. Sterk, vice-voorzitter, met bijstand van mevrouw mr. M.E. Biezenaar, griffier)**

21 maart 1995

Bindend advies (95/05) in kort geding in de zaak van:

1. A, wonende te X,
2. B, wonende te Y,
3. C, wonende te Y,
4. D, wonende te X,
5. E, wonende te Z,
6. F, wonende te X,
7. G, wonende te W,
8. H, wonende te Y,
9. I, wonende te X,
10. J, wonende te Z,
11. K, wonende te X,
12. L, wonende te X,
13. M, wonende te X,
14. N, wonende te X,
15. O, wonende te Y,
16. P, wonende te Y,
17. Q, wonende te X,

eisers,
gemachtigden: mr. Th.F.M. Pothof en mr. A.K. Andela,

tegen

de Gemeente X,
gevestigd te X,
exploitant van het ziekenhuis X,
gedaagde,
gemachtigde: mr. H.P. Utermark.

Partijen zullen hierna ook worden aangeduid als 'de specialisten' en 'het ziekenhuis'.

1. De procesgang

1.1. De specialisten hebben bij memorie van eis in kort geding verzocht het ziekenhuis te veroordelen, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, om aan de specialisten te voldoen een maandelijks voorschot, te rekenen vanaf 1 februari 1995 tot aan de dag der uitspraak in de bodemprocedure op de voet van de Tijdelijke saneringsregeling vrijgevestigde medische specialisten, onder gelijktijdige aanbieding dat de specialisten bereid zijn hun vorderingen na

1 februari 1995 voor zover deze bestaan op de Saneringscommissie, te cederen aan het ziekenhuis, met veroordeling van het ziekenhuis in de kosten van dit kort geding.

1.2. Bij de memorie van eis is een aantal produkties, waaronder stukken van de bodemprocedure, overgelegd; het ziekenhuis heeft een aantal produkties doen toezenden.

1.3. De mondelinge behandeling heeft plaats gevonden op 9 maart 1995 te V. Hierbij waren tegenwoordig van de zijde van de specialisten, de eisers sub 1 en 6 en de gemachtigde mr. Pothof, en van de zijde van het ziekenhuis de heren R, voorzitter van het bestuur, S, lid van het bestuur, T, directeur, en de gemachtigde. De gemachtigde van de specialisten heeft de vordering toegelicht aan de hand van overgelegde pleitnotities. De gemachtigde van het ziekenhuis heeft verweer gevoerd strekkende tot afwijzing van de vordering met veroordeling van de specialisten in de kosten waaronder kosten van rechtsbijstand aan de zijde van het ziekenhuis en eveneens pleitnotities overgelegd. Na verder debat, waarbij ook de overigen aan het woord zijn geweest, hebben partijen verzocht om uitspraak te doen.

2. Samenvatting van het geschil

2.1. De specialisten waren toegelaten tot de praktijkuitoefening in het ziekenhuis. Bij brief van 16 september 1994 heeft het ziekenhuis de toelatingsovereenkomsten opgezegd per 1 november 1994. Op laatstgenoemde datum zijn de klinische faciliteiten gesloten; met ingang van 1 februari 1995 zijn ook de poliklinische faciliteiten beëindigd.

2.2. Tot 1 februari 1995 heeft het ziekenhuis aan de specialisten die tot die datum nog poliklinische werkzaamheden hebben verricht voorschotten uitgekeerd, waartegenover de specialisten hun aanspraken krachtens de Tijdelijke saneringsregeling vrijgevestigde medische specialisten aan het ziekenhuis hebben gecedeerd. De specialisten vorderen thans in kort geding voortzetting van die bevoorschotting.

2.3. In de voor het Scheidsgerecht door de specialisten tegen het ziekenhuis aanhangig gemaakte bodemprocedure stellen zij zich, kort gezegd, op het standpunt dat het ziekenhuis jegens hen toerekenbaar is tekortgekomen, althans onrechtmatig heeft gehandeld, en derhalve schadeplichtig is geworden; zij vorderen onder meer vergoeding van de geleden schade. Het ziekenhuis voert in de bodemprocedure verweer, strekkende tot afwijzing van de vorderingen van de specialisten.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht om in deze zaak in kort geding bij bindend advies te beslissen is onweersproken en vloeit voort uit de onderhavige toelatingsovereenkomsten en het reglement van het Scheidsgerecht.

4. Beoordeling van het geschil

4.1. De sluiting van een ziekenhuis brengt mee dat het ziekenhuis de toelatingscontracten doet eindigen. Of en in hoeverre het ziekenhuis deswege jegens de specialisten schadeplichtig wordt, dan wel zich de belangen van de specialisten behoort aan te trekken, is onder meer afhankelijk van het antwoord op de vraag, kort gezegd, of de sluiting voor het ziekenhuis 'overmacht' oplevert

4.2. In art. 18b van de Wet Ziekenhuisvoorzieningen wordt een grondslag gegeven voor voorziening in de financiële gevolgen van sanering van ziekenhuisvoorzieningen, voorzover hier van belang, in het geval van sluiting van ziekenhuisvoorzieningen, mits de minister zulks heeft bepaald op grond van art. 18a van die wet, of daarmee na overeenkomstige toepassing van art. 18a, tweede lid, heeft ingestemd. Nadere regelen zijn gesteld in het Besluit financiering sanering ziekenhuisvoorzieningen, zoals gewijzigd bij de Tijdelijke saneringsregeling vrij gevestigde medische specialisten. Met betrekking tot vrij gevestigde medische specialisten stelt art. 2a van dat Besluit regels inzake inkomensderving.

4.3. De procedure tot toepassing van voormelde saneringsregeling is door het ziekenhuis in gang gezet. Bij brief van 5 oktober 1994 heeft de secretaris van de Commissie sanering ziekenhuisvoorzieningen op de vraag van het ziekenhuis, welke regeling van toepassing is na de sluiting, geantwoord, dat de regeling betreffende inkomensderving na sluiting slechts van toepassing is als de sluitingsbeslissing is gebaseerd op een provinciaal of regioplan tot de opstelling waarvan de minister eind 1988 aan de provincie een aanwijzing heeft gegeven. De Commissie sanering ziekenhuisvoorzieningen zal, naar verwachting, binnenkort tot een besluit komen. Vooruitlopend op dit besluit heeft het ziekenhuis, gedurende de periode van voortzetting van de poliklinische functie tot 1 februari 1995, aan de specialisten voorschotten uitgekeerd. In dit kort geding staat centraal de vraag of het ziekenhuis gehouden is die bevoorschotting ook na 1 februari 1995 voort te zetten.

4.4. Gelet op de genoemde regelingen en het antwoord in de brief van 5 oktober 1994, moet rekening worden gehouden met de kans dat de Commissie sanering ziekenhuisvoorzieningen afwijzend zal beslissen omtrent de toepassing van de saneringsregeling voor inkomensderving na 1 februari 1995. Het voert daarom te ver om in dit kort geding op een positief oordeel van die commissie vooruit te lopen en op die grond het ziekenhuis gehouden te achten de bevoorschotting voort te zetten.

4.5. De vordering tot bevoorschotting wordt door de specialisten mede gegrond op de stelling dat het ziekenhuis schadeplichtig is geworden door het feit dat het vrijwillig tot sluiting is overgegaan, met andere woorden dat er geen sprake is van een sluiting van overheidswege die voor het ziekenhuis overmacht kan opleveren. De specialisten stellen zich daarom op het standpunt dat het ziekenhuis zich de belangen van de specialisten behoort aan te trekken. Hiermee vragen de specialisten vooruit te lopen op de vragen die de inzet vormen van de bodemprocedure voor het Scheidsgerecht.

4.6. Voor zover de specialisten hiermee betogen, dat de wijze waarop tot sluiting is besloten meebrengt dat de Tijdelijke saneringsregeling vrij gevestigde medische specialisten toepassing mist, kan dit betoog hun reeds hierom nog niet baten, omdat nog niet de vraag is beantwoord of de regeling betreffende inkomensderving na sluiting slechts van toepassing is als de sluitingsbeslissing is gebaseerd op een provinciaal of regioplan tot de opstelling waarvan de minister eind 1988 aan de provincie een aanwijzing heeft gegeven en of een dergelijke situatie zich in dit geval voordoet, en evenmin op de vraag of er andere gronden zijn om krachtens saneringsregelingen voor de inkomensderving na de sluiting een voorziening te treffen.

4.7. Vast staat dat tijdelijke erkenning van het ziekenhuis is geëindigd. Daarmee was de grondslag voor een sluiting van het ziekenhuis gegeven, ongeacht of het besluit daartoe door het bestuur van het ziekenhuis of door de minister zou worden genomen. Voor wat betreft de toepassing van de saneringsregeling tot 1 februari 1995 is er dan ook geen onderscheid gemaakt tussen de sluiting door het bestuur en die van overheidswege. Daarom kan niet volgehouden worden dat het zonder meer voor de hand ligt dat het ziekenhuis zich onder de onderhavige omstandigheden van het sluitingsbesluit had moeten onthouden.

4.8. Door de specialisten is voorts met klem betoogd, dat alle betrokkenen (overheid, ziekenhuis en specialisten) er destijds van uit zijn gegaan dat de saneringsregeling, ook na de sluiting, van toepassing zou zijn. Die stelling is van de zijde van het ziekenhuis bestreden. Wat hiervan overigens ook zij, deze stelling brengt niet zonder meer mee, dat de inkomensderving wegens de sluiting voor rekening van het ziekenhuis dient te komen.

4.9. Uit hetgeen hierboven werd overwogen volgt dat er onvoldoende grond is voor een voorziening in kort geding, zoals thans door de specialisten wordt gevorderd. Wellicht zou er aanleiding gevonden kunnen worden voor een voorziening op grond van bijzondere omstandigheden in individuele gevallen als een definitieve beslissing nog lang op zich zou laten wachten, doch dit is thans niet aan de orde. De gevraagde voorziening zal daarom worden geweigerd. De kosten van het Scheidsgerecht zullen ten laste komen van de specialisten. De omstandigheden van deze zaak geven aanleiding de overige kosten van dit kort geding voor rekening te laten van de partij die deze maakte.

5. De beslissing

De voorzitter van het Scheidsgerecht stelt bij wege van voorlopige voorziening het volgende bindend advies vast:

5.1. De gevraagde voorzieningen worden geweigerd.

5.2. De kosten van het Scheidsgerecht, begroot op f 2.500,= komen voor rekening van de specialisten; de overige kosten blijven voor rekening van de partij die deze gemaakt heeft.